

βραχίονος αὐτῶν κρατοῦσι θάκτρον, ἐν τῇ μιᾷ τοῦ ὁποίου ἄκρα ὑπάρχει κρίκος, φέρων μικρὰ σίδηρα κρεμάμενα. Ὁ πρὸς ἄλληλα κρότος τῶν σιδήρων τούτων ἐξαρκεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς ὄφεις, οἵτινες βρίθουσιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ. Συνεχῶς δὲ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ φέρει ὑγρὸν πανίον, δι' οὗ δροσίζει τὸ πρόσωπον.

Οἱ ταχυδρόμοι ὀνομάζονται, παρὰ τὴν ὄλθην τοῦ Κορομαντέλ, **Τ α π α λ κ α ρ ε ρ**, ἐκ τῆς λέξεως **Τ α π α λ**, σημαίνουσιν τὸ ταχυδρομεῖον.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τῆς Πεντηκοστῆς ἔλαβα μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν τέσσαρας νεανίας, μαθητὰς Λυκείου, οἵτινες ἠτοιμάζοντο νὰ δώσωσιν ἐξετάσεις τελειοδιδάκτων. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, καθ' ἃς ὤφειλον νὰ παύσωσι τὰς διασκέδασεις, ἔθεσα αὐτοῖς φιλολογικὸν συναγωνισμόν, καὶ ὡς θέμα τοῖς ἔδωκα τὸ πρῶτον ῥόδον, τὸ πρὸ δλίγου ἀνοῖξαν εἰς τὸν κήπόν μου! Ἐθορύβησαν κατ' ἀρχὰς ἀποδοκιμάζοντες τὸ χυδαῖον τοῦ θέματος· ἀλλὰ τοῖς ἀπέδειξα ὅτι τοῦτο ἡδύνατο νὰ προμηθεύσῃ τόμον ὄλων παρατηρήσεων καὶ σπουδαίων ἀνακαλύψεων· καὶ ἐννοοῦντες τέλος, ὅτι οἱ ἄμαθεῖς μόνοι καὶ οἱ ἀνόητοι νομίζουν ὅτι γνωρίζουσι τὰ πάντα, ἀριεπώθησαν θαρρῶς εἰς τὸ ἔργον. Ἰδοὺ ἡ μελέτη ἐκείνου, εἰς ὃν ἀπένειμον τὸ γέρας, συντεθὲν ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ θέματος ὕλης, στεφανοῦν ἀντίγραφον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Βαν-Ούβουρμ.

Πιστεύω ὅτι ἡ μελέτη αὕτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπογραμμὸς εἰς τοὺς οἰκογενειάρχας, τοὺς θέλον-

τας νὰ πράξωσιν ὡς ἐγώ. Ἐὰν οὕτω κρίνωσι, δὲν ὑπάρχει ἀμοιβὴ ἐνδοξοτέρα διὰ τὸν συγγραφέα.

« Τρία ῥόδα εἶχον βλαστήσει· ἐν ῥόδον τῆς Βαγγάλης, ἐν ῥόδον τοῦ Προβίνου (Provins) καὶ ἐν ῥόδον τοῦ Βασιλείως. Νέα τις κόρη προσήρτησε τὸ πρῶτον εἰς τὴν ζώνην της, σφόδς τις ἔθεσε τὸ δεύτερον εἰς τὴν κομβιοδόχην του, ἄλλος δέ τις λόγιος προσέδεσε τὸ τρίτον ἐπὶ τοῦ πύλου του. Οὕτως ἐπηνθισμένοι οἱ τρεῖς ἄνθρωποι, συνωμίλουν φυσικῶς περὶ τῶν ῥόδων αὐτῶν καὶ ὁ ζέφυρος, ὅστις ἐπνεεν ἀνωθεν αὐτῶν, μ' ἔφερε τὴν συνομιλίαν των.

« — Τα ῥοδοειδῆ (les rosacées), εἶπεν ἡ νέα κόρη, ἥτις ἠρίστευσεν εἰς τὴν βοτανικὴν εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον, σχηματίζουσι μεγάλην οἰκογένειαν διχοτυληδῶνων πολυπετάλων μετὰ στημόνων περιγυνοαίων. Ὁ τύπος των εἶναι ἡ ῥοδῆ, εἰς ἣν ἀνάγονται τὰ πλεῖστα τῶν καρποφόρων δένδρων μας· ἡ μηλέα, ἡ ἀπία, ἡ κυδωνία, ἡ μεσπιλέα, ἡ ὄα, ἡ κερασέα, ἡ δαμασκηνέα, ἡ βερικοκέα, ἡ ἀμυγδαλῆ, καὶ ἡ ῥοδοκινέα. Ἡ χαμοκέραιος, καὶ ἡ σμέουρος ἀνάγονται ἐπίσης εἰς τὰ ῥοδοειδῆ. Τὸ ἀνθισμα πάντων τούτων τῶν φυτικῶν ἐξηγεῖ τὴν διαίρεσιν ταύτην, ἥτις ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐθαίρετος. Οἱ ἀσυμφυεῖς αὐτῶν ὑπεροὶ εἶναι· τεθειμένοι κατὰ τὰς ἐσωτερικὰς πλευρὰς τοῦ κατωτάτου μέρους τοῦ κάλυκος, ὅστις τοὺς καλύπτει ἐντελῶς καὶ τοὺς περικλείει εἰς τὴν ἐντομήν του.

» Τὸ ῥόδον εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ὡς τὸ κυνὸρρόδον, ἔχει μόνον πέντε πέταλα· ἀλλ' ἡ καλλιέργεια τὰ ἐπολλαπλασίασε διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ καὶ ἄλλων ἀναριθμῶνται ποικιλιῶν.

» Ἡ ποικιλία αὕτη ἐντοσοῦτ' ἀνάγεται εἰς ὀρισμένον ἀριθμὸν εἰδῶν, ὧν τὰ κυριώτερα εἰσὶν:— Τὸ ἐκατόμυλλον ῥόδον, (ὁ βολιτης, τὸ ἄθουμα, ἡ ἀνεμόνη, τὸ χαίρεφυλλον τῆς Ὀλλανδίας καὶ τοῦ Βελγίου, κτλ.) Τοῦτο φαίνεται αὐτομάτως εἰκὼν θαυμασία, εἰς τὰ δάση τοῦ Καυκάσου. καὶ ἀνάγεται εἰς τοῦτο τὸ περίφημον ῥόδον τοῦ Προίτου· τὸ ῥόδον τῆς Δαμασκού, ἡ τῶν τεσσάρων ὥρων· τὸ ῥόδον τοῦ Προβίνου, μετενεχθὲν ἐκ τοῦ Σααρὸν ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων, λέγει τὸ χρονικόν, πρὸς ἐνθύμησιν τῆς ὁμοιότητος τῆς θέας, τὴν ὁποίαν εἶχον παρατηρήσει μετὰ τοῦ Προβίνου καὶ τῆς Ἱερουσαλῆμ· τὸ λευκὸν ῥόδον, τὸ ῥόδον τῆς Βαγγάλης, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ὀνομάζηται ῥόδον τῆς Κίνας, ὅθεν τοῦτο κατὰ γὰρ· τὸ ῥόδον τροπαίολον ἢ ῥοιάς· τὸ ὠχρὸν, τὸ κυνάμωμον, ἢ τὸ ῥόδον τοῦ Μαίου.

» Οὐδεὶς περιγράφει τὰ ῥόδα, ἀλλὰ μόνον τὰ θαυμάζουσι καὶ τὰ ἀναπνεύουσιν. Οἱμοὶ! αἰσθάνονται ἐπίσης καὶ τὰς ἀκάνθας των, αἵτινες τόσον στωμύλως λέγουσι, τί αἱ ἡδοναὶ συνήθως προσενοῦσι.

» Πάντοτε τὸ ῥόδον ὀνομάσθη ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθῶν καὶ ὁμοφώνως ἐξημνήθη ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἡ γενικὴ αὕτη ψῆφος εἶναι ἡ μόνη ἴσως, ἥτις δὲν θ' ἀκυρωθῇ ποτέ. Τὸ ὠραιότερον πρόσωπον, τὸ λαμπρότερον ἀνάστημα, ἡ πλουσιωτέρα κόμη, δὲν ἡδύναντο νὰ ἐκλέξωσι καλλιτέρον καλλωπισμόν· ὅταν εἶναι ἀξία νὰ ὑποστῶσι τὴν παράθεσιν. Δὲν εἶναι οὐδεμία ἡδονὴ πλέον εὐφρόσυνος διὰ τε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὄσφρησιν, παρὰ τὴν θέαν καὶ τὴν εὐωδίαν συμπλέγματος ῥόδων, ὅταν ἡμιοινοῦνται, κατὰ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου μὲ τοὺς μαργαρίτας καὶ τοὺς ἀδάμαντας τῆς δρόσου, ἢ ὅταν ὑψώνουσι τὴν ῥοδόεσσαν καὶ ἀρωματίζουσιν κεφαλὴν των ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαιδρότητος καὶ τῆς σιωπῆς ὥραιας τινὰς δειλῆς.

« — Τὸ ῥόδον, εἶπε καὶ ὁ σοφὸς, δὲν ὑπάγεται μόνον εἰς τὴν κυριότητα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἐρώντων.

Ὁ Ἀδίκηννας μνημονεύει τὸ ῥοδόσταγμα κατὰ τὸν ΙΑ'. αἰῶνα. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τοῦτο ἦτο γνωστὸν εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὡραία τις ἱστορία, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Π. Κάτρων, ἱστορικὸς τῶν Μογγόλων, σημειοῖ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ μύρου τῶν ῥόδων.

« Οἱ ὑπῆκοι τῆς ἡγεμονίδος Νουρμαχάλ (Nourmahal), λέγει αὕτη ἡ περιγραφή, ἀπεφάσισαν νὰ περιφέρωσιν αὐτὴν ἐπὶ πλοιαρίου εἰς διώρυγα πλήρη ῥοδοστάγματος. Ὅλα τὰ Βασιλο-άνθη τῆς ἐπαρχίας μετακομίσθησαν ἐκεῖ. Κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν ἀφοῦ ἡ διώρυξ ἐπληρώθη, τὸ κεχρυσωμένον πλοῖον τῆς Νουρμαχάλ ἐβρίθθη εἰς τὴν ἀρωματίζουσαν λίμνην καὶ κωπηλατοὶ ἐστεμμένοι μὲ ῥόδα, τὴν περιήγον μεχρι τῆς ἐσπέρας. Ὅποια ὑπῆρξε τότε ἡ ἔκτασις τῶν παρειαρισκομένων ὅταν εἶδον τὴν διώρυγα πλήρη ἐλαίου ἀγνώστου! Ἦτον τὸ ἀξιόλογον ἔλαιον, ἦτον τὸ μύρον τῶν ῥόδων, τὸ ὁποῖον ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου εἶχεν ἀναλύσει κατὰ τὴν ἡμέραν.

» Οἱ μυροπῶλαι τῶν Παρισίων διυλίζουσι πλῆθος ῥόδων ἑκατομύλλων καλλιεργουμένων δι' αὐτοὺς ἐν ὑπέθρῳ. Οἱ φαρμακοποιοὶ ἀντλοῦσι πλεῖστον ῥοδόμελι καὶ ῥοδοκίχχαριν ἢ ῥοδόξυδον ἀπὸ τοῦ πορφυρόχρους ἀγροῦ τοῦ Πρεβίνου.

» Οἱ θαλασσοπόροι καὶ οἱ γεωγράφοι ἔδωκαν τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ῥόδου εἰς τὴν πυξίδα καὶ εἰς τὸν διαβήτην. Οἱ δύο καὶ τριάκοντα ἄνεμοι ἀναπτύσσονται ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ ῥόδου, τοῦ διαβήτου ὡς τὰ φύλλα τοῦ ἀνέμου εἰς τὸν ἀνοικτὸν κάλυκα τοῦ.

» Καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ! ὁποῖον πλοῦτον δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ ῥόδου! Τὰ ῥόδινα σχήματα καὶ τὰ ῥοδοειδῆ καλλωπίσματα, ἅτινα δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν, (τὰ πρῶτα εἶναι διασταυρώματα κυρτὰ εἰς λίθινα μεγάλα δίοπτρα, ἅτινα ἐπιβαίνουν τῶν πυλώνων· τὰ δὲ δεύτερα εἶναι κύκλοι γραπτοὶ ἢ γλυπτοί, οἵτινες κατέχουσι τοὺς θύλους) ἀποτελοῦσιν ἀρχιτεκτονικὴν θέαν ἀνθέων ἐπίσης ποικίλην ὡς καὶ ἡ φυσικὴ.

« — Τὸ ῥόδον ἔχει ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν μέρος, εἶπε τέλος καὶ ὁ λόγιος. Τίς ἀγνοεῖ τὸν περίφημον πόλεμον τῶν δύο ῥόδων, ὅστις καθημάτωσεν ἐπ' ὀγδοήκοντα ἔτη τὴν Ἀγγλίαν; Ὁ οἶκος τῆς Λαγκαστρίας καὶ ὁ τοῦ Ὑόρκ διημισηθῆτον τὸν θρόνον. Ὁ πρῶτος εἶχε παράσημον ἐρυθρὸν ῥόδον, ὁ δὲ δεύτερος λευκόν. Ὑπὸ τὰ δύο ταῦτα ἐμβλήματα τόσον παραδόξως ἐκλελεγμένον, ἐξήκοντα μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἀπωλέσθησαν ὑπὸ τὸ ξίφος καὶ τὸν πέλεκυν· τὸ ἥμισυ τῶν εὐγενῶν ὑπέκυψε, καὶ ἡ Ἀγγλία ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τὴν βαρβαρότητα. Καὶ δὲν διέφυγε τοῦτο εἰμὴ διὰ τοῦ κατὰ τὸ 1486 γάμου τῶν δύο ῥόδων, ἦτοι τοῦ Ἐρρίκου Ῥιχεμόντου ἐκ τῆς Λαγκαστρίας καὶ τῆς Ἐλισάβετ ἐκ τοῦ Ὑόρκ. Ὡς δὲ πᾶν ῥόδον ἔχει τὸ θέλγητρόν του, τότε ἡ ἀγγλικὴ δουλοπαροικία κατηργήθη.

» Ἐνθυμεῖσθε ἴσως, ἂν ἀνεγνώσατε εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτι ὁ Πάπας Πίος ὁ Θ'. ἐπεμψε τὸ χρυσοῦν ῥόδον τοῦ 1849, εἰς τὸν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως ἢ εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰσπανίας. Αὕτη ἡ συνθήκη ἀναβαίνει, λέγουσιν, εἰς τὸν Πάπαν Λέοντα Θ'. ἐκλεχθέντα κατὰ τὸ 1048. Τὸ ἀρχιερατικὸν ῥόδον εἶναι ἄνθος τεχνητὸν ἐλόχρυσον (κλωνίον καὶ φύλλα). Ὁ Πάπας τὸ εὐλόγει δημοσίως ἐν μιᾷ Κυριακῇ τῆς Τεσσαρακοστῆς· τὸ φέρει, μετὰ τὴν λει-

τουργίαν, ἐν παρτάξει, ἔπειτα τὸ πέμπει εἰς ἡγεμόνα τινὰ δουκὸν. Τὸ 1515 Λέων ὁ Ι'. ἀπέστειλε τὸ χρυσοῦν ῥόδον εἰς τὸν ἀρχιδούκα Κάρολον, τὸν μετὰ ταῦτα Κάρολον τὸν Β'.

» Κατ' ἄλλην χρῆσιν, καθιδρυθεῖσαν εἰς τὴν Γαλιάν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, οἱ δοῦκες καὶ οἱ πατρίκιοι τῶν Παρισίων, ἂν ἦσαν καὶ ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα, ἐχρεώσταν, τρίς τοῦ ἔτους, νὰ προσφέρωσιν ἐν πομπῇ κάνιστρα ῥόδων εἰς τοὺς μεγιστάνας τοῦ Συλλαλητηρίου. Αὕτη ἡ τελετὴ ὠνομάζετο ἡ ἀ π ὁ σ ε τ ὶ ὡ ν ῥ ὁ δ ὡ ν. Παρεῖχε δ' εὐκαιρίαν εἰς τοὺς πατρίκιοις νὰ στερεώσωσι τὴν πρωτοκαθεδρίαν των, τοσοῦτον ὁσημέραι διαφιλονεικουμένην. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἀ π ο δ ὁ σ ε ω ν ἐσχόρπιζε ῥόδα εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τῆς ὑπεράτης Αὐλῆς· ἔδιδε μεγαλοπρεπῆς προγευμα εἰς τοὺς μεγιστάνας· μετὰ ταῦτα, ἐν τῷ μέσῳ συνοδίας σεβασμίας, καὶ μουσικῆς παιανίζουσης ἔφερον παρ' αὐτῷ, εἰς ἕκαστον δωμάτιον μεγάλην λεκάνην ἀργυρᾶν, πλήρη ῥόδων φυσικῶν καὶ τεχνητῶν. Τέλος, ἐξελέγετο ὁ μουσικὸς νὰ δώσωσι κῶμον (πατινάδαν) εἰς τοὺς προέδρους. Μ' ὅλην δὲ τὴν ὁποίαν τὸ Συλλαλητήριον ἀπέδιδε βαρύτητα εἰς τὰς προσφοράς τῶν ῥόδων, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἀργυρὰ κάνιστρα, ἡ συνθήκη αὕτη ἔπαυσε κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς Σφενδόνης.

(Μετάφρασις Α. Κ.)

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ.

—ο—

Θέλομεν ἄρα γε κατηγορηθῆ ὡς ἀντιπράττοντες κατὰ τῆς ποιήσεως ἂν τολμῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ δάκρυα ὑπὸ ἐποψὴν ὅλως ὕλικήν; Ἐὰν τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὅποια τινα εἶναι καὶ πόθεν προέρχονται; καὶ ποῖος ὁ ὀργανισμὸς των; Τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια πρέπει τις νὰ προσφέρῃ μετὰ τίνος σεβασμοῦ ἀπέναντι τῶν ἀνθρωπίνων ταλαιπωριῶν, δὲν εἶναι πραγματικῶς ἄλλο, εἰμὴ ἀπλοῦν τι σημεῖον, οὐσία τις κοινὴ, ὑπαγομένη καὶ αὕτη εἰς τὰς ἀναλύσεις τῆς χημείας καὶ τῆς φυσιολογίας.

Οἱ Κ. Κ. Φουρκροῦ καὶ Βωκελίνος ἀνέλυσαν τὰ δάκρυα, καὶ εἶρον ὅτι τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ τὸ κύριον αὐτῶν στοιχεῖον. Τὸ ὕδωρ δὲ τοῦτο περιέχει διαλυόμενον ἑκατοστὰ τινα τῆς ζωικῆς οὐσίας, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι βλένναν (mucus), ἐπὶ πλεόν, μικρὸν μέρος θαλασσίου ὕδατος, ἀλκαλικοῦ ἁλτος, φωσφορικοῦ τιτάνου καὶ φωσφορικοῦ ἀλκαλικοῦ ἁλτος. Τὸ θαλάσσιον ἅλας καὶ τὸ ἀλκαλικὸν διδρυσιν εἰς τὰ δάκρυα τὴν διακρίνουσαν αὐτὰ γεῦσιν, εἰ Ἑλληνες ποιηταὶ τοῖς ἔδιδον συνεχῶς τὸ ἐπιθετον, ἁ λ μ υ ρ ἄ· οἱ δ' ἡμέτεροι κατὰ προτίμησιν τὰ ὀνομάζουσι πικρὰ, ὅπερ εἶναι ἴσως ἐμφαντικώτερον μὲν, ἀλλ' ἦτον ἀκριβές. Ἐξηραθέντος δακρυοῦ τινός, τὸ μὲν ὕδωρ ἐξατμίζεται, μένουσι δὲ τὰ ἅλατα μόνον, ἅτινα, ἀποχωρισθέντα τῶν διαλυτικῶν αὐτῶν μερῶν, σχηματίζουν κρυσταλλίνους σειρὰς, εὐκόλως διὰ τοῦ μικροσκοπίου θεωρούμενας.

Ἐχομεν ἤδη πρὸ ὀφθαλμῶν εἰκόνα τοιοῦτου δακρυοῦ ἐξηραμένου καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου θεωρημένου, εἰς ἣν παρίσταται ὡσείδες τι σχῆμα διαυγές, διαχαρτίζον, καθ' ἅπαντα σχεδὸν τὴν περιφέρειαν καὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σειρῶν αὐτῶν, αἵτινες εἶναι μικραῖ γραμμαῖ, ἐνούμεναι συστηματικῶς δι' ἐτέρων μεγάλων γραμμῶν καθέτως αὐτῶν διερχομένων.